

Дълго ехтя ревът на възторжения народ под яките Царевеци стени. Десет пъти Иван Асен и близките му излизаха на главната кула да благодарят с поклони и махане на ръка. Ала никой не искаше да мръдне от мястото си. Пооттегляха се чак когато стражи се явиха и с мека усмивка помолиха хората да разчистят пътя. По боярски път минаваха кочия след кочия: ~~кочията~~ ^{доисе} ~~кочията~~ ^{доисе} примас Василий, великите и ~~кочията~~ ^{доисе} ~~кочията~~ ^{доисе} и мали боляри със семействата си, войводи и схимници, севасти, знатни търговци. Маркаха се дори боляри крайници, ~~кочията~~ ^{доисе} ~~кочията~~ ^{доисе} от най-далечните области на страната, дошли с дарове още когато се беше пуснал ~~кочията~~ ^{доисе} ~~кочията~~ ^{доисе} първия слух, че часът наближил. Из града тръгна кествие с хоругви и пламтящи борини, начело ~~кочията~~ ^{доисе} ~~кочията~~ ^{доисе} свирни от гайди и барабани. Пред всеки еснаф се вееше хоругва с извезани знаци на всяко технитарско съсловие: ножици, чукове, коледла, бъчви, стълби, сновалки и четки.

Извън градските стени се изнесоха коли с бъчви младо вино, наклadoха огньове, на огромни шипове се запекoха овни и телета. Хората ядоха и ~~кочията~~ ^{доисе} ~~кочията~~ ^{доисе} пяха, ~~кочията~~ ^{доисе} ~~кочията~~ ^{доисе} и пяха обкръжили с вити хора майстори свирачи които разиграваха кръвта им с волни стародревни ритми.

Из ~~кочията~~ ^{доисе} ~~кочията~~ ^{доисе} поляните под Света гора ~~кочията~~ ^{доисе} ~~кочията~~ ^{доисе} тружини пътуващи въжеиграчи, борци, фокусници, дошли нарочно за сбора който щеше да завърши тържествата, събираха около себе си ~~кочията~~ ^{доисе} ~~кочията~~ ^{доисе} тълпи любопитни лoде които не можеха да се надият на изкуствата им. Една млада девойка танцуваше връз въже, опънато пет латъ над земята, под съпровода на други момича които свиреха на флейта. Най-много се трупаха около мечката която трoмаво скачаше под звука на дайретo. На цецата раздаваха шлинчета и медени питки.

Никому не се спеше в тая ясна щастлива нощ. Някаква радостна треска караше млади и стари да се лутат в неукротим порив, ненаситни да говорят все за едно и също.

Наследник се беше родил...

И с верен усет народът чувствуваше че повинният младенец крепко зазижда основите на младата държава. А това даряваше надежди за идни мирни дни - след толкова бурни години на кървави разири, тъмни заплахи, бунтове и войни. Никой нечестив взор не можеше вече да се отправя към престола на Асеновци с алчни възжеления и користна алчност.

Отминаваха времената на Иванко и Борила... Времената на клади и тъмници, на мрачни заговори и чуждоземни заплахи...

Идеха спокойни дни за хората - дни за мирен труд и благодатно усърдие.